FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 6. JUNI 1979 [1]

Høje Ret.

Det tilfælde, som jeg i dag skal tage stilling til, beror på en række straffesager mod nederlandske fiskerivirksomheder og fiskere, som er tiltalt for at have overtrådt bestemte fangstbegrænsninger for Nordsøen, som er fastsat af de nederlandske myndigheder. Under disse sager opstod det spørgsmål, om fastsættelsen af fangstkvoter — for det første med henblik på kompetencefordelingen mellem Fælleskabet og medlemsstaterne, for det andet med henblik på fællesskabsrettens forbud mod forskelsbehandling — er uforenelig med fællesskabsretten. Domstolen har allerede delvis taget stilling til denne problematik i de forenede sager 3, 4 og 6/76 (Cornelis Kramer m.fl., dom af 14. 7. 1976, Sml. 1976, s. 1279), i sag 61/77 (Kommissionen mod Irland, dom af 16. 2. 1978, Sml. 1978, s. 417) og i sag 88/77 (fiskeriministeriet mod C. A. Schonenberg, dom af 16. 2. 1978, Sml. 1978, s. 473).

Jeg behøver derfor ikke specielt af fremhæve, at der eksisterer en fællesskabskompetence for fiskerisektoren, som også omfatter området for foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne. En sådan kompetence følger, som Domstolen allerede har fastslået i Kramer-sagen, af EØF-traktatens bestemmelser om landbrug, af Rådets forordninger nr. 2141/70 og nr. 2142/70 af 20. oktober 1970 om etablering af en fælles strukturpolitik for fiskerisektoren og om den fælles markedsordning for fiskerivarer (EFT 1970 III, s. 629 og 632), som er erstattet af forordningerne nr. 100/76 og nr. 101/76 af 19. januar 1976 (EFT L 20 af 28. 1. 1976, s. 1 og 19), samt af artikel 102 i tiltrædelsesakten af 22. januar 1972, hvorefter Rådet senest fra det sjette år efter tiltrædelsen på forslag af Kommissionen vedtager vilkårene for udøvelse af fiskeri med henblik på at sikre bekyttelse af fiskebankerne og bevarelse af havets biologiske ressourcer.

Som Domstolen ved, er fællesskabsordningen for fiskerisektoren dog indtil nu forblevet mangelfuld, da Rådet i strid med sin forpligtelse endnu ikke har kunnet enes om en omfattende ordning til beskyttelse af fiskeressourcerne. I stedet blev medlemsstaterne bemyndiget til i samarbejde med Kommissionen i påkommende tilfælde at træffe passende overgangsforanstaltninger indtil fællesskabsreglernes ikrafttræden (jf. bilag VI til Rådets resolution af 3. 11. 1976 vedrørende den den 30. 10. 1976 i Haag afholdte konference) eller til at begrænse deres fiskerfläders fangster i overensstemmelse med de internationale forpligtelser, der er indgået eller skal indgås (jf. f.eks. Rådets forordning (EØF) nr. 811/76 af 6. 4. 1976 om midlertidig bemyndigelse til en række fangstkvoteordninger inden for fiskerisektoren, EFT L 94 af 9. 4. 1976, s. 1).

1 — Oversat fra tysk.

En sådan international forpligtelse påhvilede de medlemsstater i EØF, som indtil udgangen af 1977 var deltagere i konventionen angående fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav af 24. januar 1959 (U.N.T.S. 1964 nr. 7078), som trådte i kraft den 27. juni 19763, altså alle med undtagelse af storhertugdømmet Luxembourg og Italien. Ifølge denne konvention kunne Kommissionen for fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav — et fælles organ oprettet ved konventionen — rette bindende henstillinger til de kontraherende stater, bl.a. vedrørende fangstbegrænsninger, som skulle sikre bevarelse af fiskeressourcerne i de nævnte havområder. Ved henstilling nr. 15 A af 25. november 1976 fastsatte fiskerikommissionen samlede fangstkvoter for søtunge og rødspætte — de fiskearter, som der er tale om i hovedsagerne — i Nordsøen for 1977 og underinddelte atter disse i enkeltkvoter for kyststaterne. De kvoter, der blev tildelt Nederlandene, androg for søtunger 9 200 tons og for rødspætter 47 000 tons.

Efter at denne konvention ifølge den allerede nævnte Haag-resolution af 3. november 1976 blev ophævet af Nederlandene og de øvrige medlemsstater ved udgangen af 1977, blev der ikke indgået en ny international konvention, som Fællesskabet skulle have deltaget i.

Da det på Rådets møde den 5., 6. og 7. december 1977 viste sig, at medlemsstaterne ikke i Rådet kunne blive enige om en fællesskabsordning til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, besluttede Rådet at forelænge alle de fællesskabsretlige bestemmelser, der gjaldt på området, men som dog ikke omfattede søtunger og rødspætter, indtil den 31. januar 1978. Samtidig enedes man om, at også de tilsvarende nationale beskyttelsesforanstaltninger, som udløb ved årets udgang, skulle forlænges til samme tidspunkt.

Den 29. december 1977 udstedte den nederlandske landbrugs- og fiskeriminister med hjemmel i artiklerne 3, 4 og 6 i bekendtgørelse om hav- og kystfiskeri 1977 (Staatsblad nr. 666), som bl.a. bemyndigede ministeren til at træffe foranstaltninger til gennemførelse af internationale konventioner eller til efterkommelse af beslutninger fra internationale organisationer, to bekendtgørelser, som trådte i kraft den 1. januar 1978.

I henhold til artikel 2 i »Beschikking voorlopige regeling vangstbeperking tong en schol 1978« var det fra denne bestemmelses ikrafttræden forbudt at fiske i forskellige havområder, især i Nordsøen, som foruden at henhøre under Nederlandenes jurisdiktionsområde også henhører under Belgiens, Danmarks, Forbundsrepublikken Tysklands, Det forenede Kongeriges og Norges jurisdiktion. Som undtagelse fra dette forbud var det i henhold til bekendtgørelsens artikel 3, stk. 1. tilladt nederlandske fiskere at fange søtunger i Nordsøen indtil en maksimal mængde på 765 tons og rødspætter indtil en maksimal mængde på 2 950 tons. Til gennemførelse af denne artikel fastsatte »Beschikking voorlopige regeling contingentering tong en schol Noordzee 1978« de nærmere regler for den månedlige fordeling af de tilladte fangstkvoter mellem de enkelte nederlandske fiskerbåde.

De i hovedsagerne tiltalte fiskere er tiltalt for at have overtrådt disse bestemmelser ved med deres fiskerbåde at have landet en større mængde søtunger og/eller rødspætter, fanget i Nordsøen, end

det var tilladt efter den for de pågældende fiskerbåde fastsatte kontingentering. Efter at de havde påberåbt sig de pågældende bestemmelsers uforenelighed med fællesskabsretten, forelagde Economische Politierechter ved Arrondissementsrechtbank, Rotterdam ved mellemafgørelse af 18. juli 1978 i henhold til EØF-traktatens artikel 177 Domstolen følgende spørgsmål med anmodning om præjudiciel afgørelse:

1. På hvilken dato udløb den frist, som er fastsat i artikel 102 i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne?

2. Har foranstaltningerne i henhold til Reglement zee- en kustvisserij 1977 (bekendtgørelse om hav- og kystfiskeri 1977) (Staatsblad 666), som disse er fastlagt i Beschikking voorlopige regeling vangstbeperking tong en schol 1978 (bekendtgørelse som foreløbig begrænsning af fangsten af søtunge og rødspætte 1978) og Beschikking voorlopige regeling contingentering tong en schol Noordsee 1978 (bekendtgørelse om foreløbig fangstkontingentering for søtunge og rødspætte i Nordsøen 1978) (Staatscourant 1977, s. 255) hjemmel i retstakter udstedt af Fællesskabet, eller har de hjemmel i forpligtelser, som Fællesskabet i medfør af traktaten har pålagt medlemsstaterne, jf. EØF-traktatens artikel 5, eller i beføjelser, som Fællesskabet har tillagt medlemsstaterne?

3. Er de nævnte foranstaltninger materielt i overenstemmelse med fællesskabsretten?

Min stillingtagen til disse spørgsmål er følgende:

Domstolen har allerede i Kramerdommen fastslået, at Fællesskabet er kompetent til at træffe bevarelsesforanstaltninger for fiskerisektoren. I sag 61/77 (Kommissionen mod Irland) har Domstolen endvidere fastslået, at i det omfang denne kompetence er blevet udøvet af Fællesskabet, udelukker de af dette vedtagne bestemmelser enhver afvigende disposition fra medlemsstaterne. Så længe den i artikel 102 i tiltrædelsesakten foreskrevne overgangsperiode ikke er udløbet, og Fællesskabet endnu ikke har udøvet sin kompetence på området, er medlemsstaterne derimod i henhold til sidstnævnte dom på bestemte betingelser berettigede til at træffe egnede bevarelsesforanstaltninger på nationalt plan.

1. Vedrørende *det første spørgsmål* har de tiltalte i hovedsagerne af dommene i sagerne Kramer og Kommissionen mod Irland udledt, at Fællesskabet senest efter udløbet af den i bestemmelsen nævnte frist har enekompetence til udstedelse af bevarelsesforanstaltninger for fiskeressourcerne. Da de nye medlemsstaters tiltrædelse skete den 1. januar 1973, skulle de i denne artikel foreskrevne foranstaltninger senest have været truffet af Rådet den 1. januar 1978 med den følge, at medlemsstaterne fra dette tidspunkt, mistede deres kompetence. Det fremgår nemlig allerede af almindelig sprogbrug, at fristen senest udløb *ved begyndelsen af det sjette år.* Desuden må det fastslås, at tiltrædelsesakten som regel fastsætter frister på fem år som overgangsperiode, til tider også på ti år, men dog ikke på seks år.

I modsætning til denne fortolkning mener Danmarks, Frankrigs, Nederlandenes og Det forenede Kongeriges regeringer og Kommissionen, som er indtrådt i sagen, at den i artikel 102 i tiltrædelses-

akten foreskrevne overgangsperiode først er udløbet den 31. december 1978.

Også jeg deler denne opfattelse. Det kan ganske vist ikke bestrides, at den nævnte bestemmelses ordlyd er uklar på alle traktatsprogene. Denne uklarhed skyldes, at en periodes udløb begrænses af et tidsrum, som atter strækker sig over et år. Det kan derfor ikke ved hjælp af en sproglig-grammatikalsk fortolkningsmetode entydigt afklares, om den i artikel 102 i tiltrædelsesakten foreskrevne frist udløber ved begyndelsen eller først ved udgangen af det sjette år. Det kan kun entydigt udledes af ordlyden, at fristen *senest* udløber den 31. december 1978.

Det er imidlertid påfaldende, at traktatens forfattere i dette tilfælde i modsætning til den ellers anvendte teknik ikke har fastsat nogen fristbegrænsning ved angivelse af en nøjagtig dato. Dette forekommer mig, hvilket Kommissionen også har fremhævet, at være for påfaldende til, at der blot kan være tale om en redaktionsfejl.

Et yderligere indicium for, at fristen først skulle udløbe ved udgangen af det sjette år, udleder jeg af bestemmelsens systematiske placering i tiltrædelsesakten. Den pågældende artikel findes i tiltrædelsesaktens fjerde del, som har overskriften »Overgangsforanstaltninger«. Den er dermed omfattet af princippet i tiltrædelsesaktens artikel 9, stk. 2, hvorefter anvendelsen af overgangsforanstaltningerne ophører ved udgangen af året 1977, dog med »forbehold af datoer, frister og særlige bestemmelser i denne Akt«.

Det ses klart, at tiltrædelsesakten fastsætter overgangsforanstaltninger for at lette de nye medlemsstaters tilpasning til de inden for Fællesskabet gældende regler. Mens medlemsstaterne principielt efter udgangen af 1977 forpligtes til handling, er tiltrædelsesaktens artikel 102 imidlertid ikke rettet til medlemsstaterne, men til Fællesskabets institutioner. Allerede heraf kan det udledes, at der er tale om en særlig bestemmelse i henhold til artikel 9, stk. 2, på hvilken den dér nævnte overgangsfrist ikke finder anvendelse. Desuden ville traktatdeltagerne sikkert have henvist til overgangsfristens udløb, hvis de havde ment den 31. december 1977. Af den omstændighed, at dette ikke er sket, men at det sjette år efter tiltrædelsen udtrykkeligt er nævnt, slutter jeg, at den i artikel 102 nævnte frist først er udløbet den 31. december 1978.

Heraf følger, når henses til Domstolens praksis, at Nederlandene på det pågældende tidspunkt endnu havde kompetence til at træffe foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne, da Fællesskabet endnu ikke fuldt ud havde udøvet sin kompetence.

2. I de nævnte domme fremhævede Domstolen dog udtrykkeligt — og dermed kommer jeg til den problematik, der rejses i *det andet præjudicielle spørgsmål* — at medlemsstaternes residuelle kompetence kun har midlertidig karakter, og at medlemsstaterne er bundet af fællesskabsforpligtelser. Herefter er medlemsstaternes foranstaltninger kun lovlige, hvis de er nødvendige eller i hvert fald egnede og ikke træffes ensidigt, men i samarbejde med Kommissionen og de øvrige medlemsstater. Endelig må de ikke materielt være i strid

med fællesskabsrettens forbud mod forskelsbehandling.

Hvis man betragter de pågældende nederlandske foranstaltninger i lyset af disse kriterier, som i øvrigt fremgår af det allerede citerede bilag VI til Haagresolutionen af 3. november 1976, må det for det første fastslås, at det i de pågældende nederlandske bestemmelser udtrykkeligt betones, at de er af midlertidig karakter, og at ingen af sagens parter har bestridt foranstalningernes nødvendighed eller egnethed.

Derimod har de tiltalte i hovedsagen henvist til, at forpligtelserne til bevarelse af fiskeressourcerne, som indtil udgangen af 1977 fulgte af konventionen angående fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav, kun havde kunnet forlænges ved en officiel beslutning fra Rådet. Den i Rådets møde den 5., 6. og 7. december 1977 trufne overenskomst, hvorefter også de nationale bevarelsesforanstaltninger skulle forlænges, er kun en politisk aftale, som ganske vist er kommet i stand under et møde i Rådet, men som ikke har noget at gøre med selve EØF. De pågældende aftaler opfylder desuden heller ikke formkravene i EØF-traktaten. Rådet har ganske vist i sit møde den 30. og 31. januar 1978 godkendt en erklæring fra Kommissionen, hvorefter der i mangel af en fælles fiskeripolitik kun kan træffes nationale foranstaltninger, hvis de opfylder de ovennævnte bestingelser. Denne godkendelse, som heller ikke er blevet offentliggjort, kan dog ikke betragtes som en efterfølgende godkendelse af de af Nederlandene trufne foranstaltninger.

Som jeg allerede har anført, kan det af Domstolens hidtidige praksis entydigt udledes, at en formel bemyndigelse fra Rådet til udstedelse af nationale bevarelsesforanstaltninger i fiskerisektoren ikke var nødvendig før udløbet af fristen i tiltrædelsesaktens artikel 102. Noget andet kan heller ikke udledes af det allerede citerede bilag VI til den af Rådet den 3. november 1976 vedtagne Haagresolution, som blot blev bekræftet endnu en gang under Rådets møden den 30. og 31. januar 1978. Det bestrides imidlertid end ikke af de tiltalte i hovedsagerne, at medlemsstaterne under mødet i Rådet i december 1977 sammen med Kommissionen nåede til enighed. Nederlandene var således før udløbet af overgangsperioden i tiltrædelsesaktens artikel 102 allerede på dette grundlag bemyndiget til at vedtage de omtvistede bevarelsesforanstaltninger.

Bortset fra dette har vi imidlertid hørt fra de deltagende medlemsstater og fra Kommissionen, at Rådet på sit daværende møde besluttede, at også de nationale foranstaltninger — foruden Fællesskabets bevarelsesforanstaltninger — skulle forlænges til den 31. januar 1978. Da fiskeripolitikken som allerede nævnt hører under Fællesskabets kompetence, og Rådet i henhold til artikel 4 i forordning nr. 101/76 sammenholdt med tiltrædelsesaktens artikel 102 udtrykkeligt er kompetent til at udstede de nødvendige foranstaltninger til bevarelse af fiskebestanden, har jeg ingen betænkeligheder ved at betragte den nævnte overenskomst som en beslutning fra Rådet, der hjemlede en formel forpligtelse for medlemsstaterne til forlængelse af de nationale bevarelsesforanstaltninger. Jeg behøver i denne forbindelse ikke særligt at fremhæve, at Rådet ved udførelsen af sine opgaver ikke nødvendigvis er bundet af formkravene i EØF-

traktatens artikel 189. I det foreliggende tilfælde er der ingen betænkeligheder forbundet med en manglende offentliggørelse og begrundelse af beslutningen, da beslutningen kun forpligtede de deltagende medlemsstater og fællesskabsinstitutioner, men ikke privatpersoner.

De af Nederlandene trufne bevarelsesforanstaltninger var derfor i overensstemmelse med fællesskabsrettens betingelser.

3. Dermed kan jeg gå over til undersøgelsen af *det tredje spørgsmål.* Det fremgår af indlægget fra de tiltalte i hovedsagerne at dette sprøgsmål vedrører fortolkningen af EØF-traktatens artikel 7 og artikel 2 i forordning nr. 101/76. Dette spørgsmål skal gøre det muligt for den nationale ret at bedømme de pågældende nederlandske foranstaltningers materielle forenelighed med det princip om ligebehandling, som fremgår af de nævnte bestemmelser. Mens EØF-traktatens artikel 7 principielt forbyder al forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, bestemmer artikel 2 i forordning nr. 101/76, at de enkelte staters ordninger for udøvelsen af fiskeriet i det søterritorium, der henhører under deres højhedsområde eller jurisdiktion, ikke må føre til forskelsbehandling af andre medlemsstater, og at medlemsstaternes fiskerfartøjer skal sikres lige adgang til fangstpladserne og til fiskeri i de søterritorier, der henhører under medlemsstaternes højhedsområde eller jurisdiktion.

De tiltalte i hovedsagerne har anført, at det uafhængigt af, om der fandtes en forpligtelse i fællesskabsretten til at udstede de pågældende foranstaltninger, må fastslås, at de øvrige medlemsstater i den pågældende periode ikke traf tilsvarende bevarelsesforanstaltninger, hvilket allerede i sig selv stiller de nederlandske fiskere mindre fordelagtigt. Desuden var de pågældende nederlandske bekendtgørelser imidlertid også selv en overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling. Hvis man nemlig går ud fra, at forbudet gælder for alle fiskere, er kun de nederlandske fiskere fritaget indtil grænsen for de tildelte kontingenter og dermed stillet mere fordelagtigt end fiskere fra de øvrige medlemsstater. Hvis forbudet imidlertid kun gælder for de nederlandske fiskere, betyder det, at fiskerne fra de øvrige medlemsstater kan fiske ubegrænset, mens de nederlandske fiskere er bundet til kvoterne og dermed stillet mindre fordelagtigt. I praksis vedrører den nederlandske ordning dog kun de nederlandske fiskere, da de nederlandske myndigheder ikke har nogen jurisdiktion over fiskerfartøjer fra andre stater uden for fiskerizonen på 200 mil, og da ordningen selv inden for denne zone kun anvendes på nederlandske fiskere.

De regeringer, som deltager i sagen, og Kommissionen bestrider denne argumentation under henvisning til, at den pågældende ordning efter deres opfattelse, såfremt den overhovedet er udtryk for forskelsbehandling, er en »omvendt« forskelsbehandling, som ikke er forbudt efter EØF-traktatens artikel 7.

Jeg kan heller ikke i de pågældende foranstaltninger se noget brud på det fællesskabsretlige princip om ligebehandling.

Jeg har allerede nævnt, at medlemsstaterne ved den på Rådets møde den 5., 6. og 7. december 1977 trufne beslutning fra Rådet blev forpligtet til at forlænge de beskyttelseforanstaltninger, der blev truffet for 1977 i henhold til fiskerikom-

missionens henstilling nr. 15 A af 25. november 1976, indtil 1. februar 1978. Rådet gik derved ud fra den betragtning, at bevarelsen af havets biologiske ressourcer kun effektivt og hensigtsmæssigt kan sikres ved en ordning, som så vidt muligt er bindende for alle de berørte stater.

De bevarelsesforanstaltninger, der blev truffet i henhold til henstilling nr. 15 A, underinddelte de samlede kvoter og fangsten af søtunger og rødspætter i Nordsøen pr. år i enkeltkvoter for Nordsøkyststaterne. Det geografiske anvendelsesområde for denne ordning omfatter de havområder, som henhører under medlemsstaternes samt Norges jurisdiktion. Inden for denne zone er det uvæsentligt, hvor de pågældende kvoter bliver fanget, det eneste væsentlige er, at kvoterne ikke overskrides, hvilket skal sikres af de enkelte kontraherende stater ved kontrol. I denne sammenhæng behøver jeg ikke særligt at fremhæve, at en sådan kvoteordning i sig selv ikke kan være i strid med forbudet mod forskelsbehandling, når den, som allerede vist, udtrykkeligt er tilladt ifølge fællesskabsretten.

Efter at Nederlandene i 1977 havde efterkommet fiskerikommissionens henstilling ved at udstede »Beschikking vangstbeperking tong en schol 1977« (bekendtgørelse om begrænsning af fangsten af søtunge og rødspætte, Staatscourant 1976, nr. 251) og til gennemførelse heraf havde udstedt »Beschikking contingentering tong en schol Noordzee 1977« (bekendtgørelse om fangstkontingentering for søtunge og rødspætte i Nordsøen, Staatscourant 1976, nr. 251), forlængede Nederlandene, som vi har hørt fra den nederlandske regerings repræsentant, disse foranstaltninger ved bekendtgørelserne af 29. december 1978 til gennemførelse af Rådets beslutning af december 1977 og erstattede derved på grund af disse retsakters midlertidige gyldighed de årlige kvoter med månedlige fangstmængder, som svarede til ca. 1/12 af de årlige kvoter.

Det er imidlertid let at udlede af disse foranstaltninger, at de, selv om det ikke siges udtrykkeligt, kun gælder for nederlandske fiskere. Forbudet i artikel 2 i bekendtgørelsen om foreløbig begrænsning af fangsten af søtunge og rødspætte 1978 omfatter nemlig ikke alene Nordsøen, men også Den engelske Kanal, Bristolkanalen og Det irske Hav, dvs. havområder, som enten slet ikke eller kun for en lille dels vedkommende henhører under Nederlandenes jurisdiktion. Et forbud gældende for alle fiskerfartøjer kunne dog på grund af suverænitetsprincippet kun udstedes for de dele af havet, som hørte under Nederlandenes jurisdiktion, medens et fangstforbud for Nederlandenes egne statsborgere på grund af staternes kompetence over for egne borgere også var muligt for farvande, der ligger uden for fiskerizonen på 200 mil. Uanset dette var der imidlertid ingen anledning til at udvide anvendelsen af de omtvistede bekendtgørelser til ikke-nederlandske fiskerfartøjer. Det er klart, at de nederlandske myndigheder ikke har nogen retsanordnende kompetence for fremmede fiskerfartøjer i de dele af havet, som ikke hører under Nederlandenes jurisdiktion. For de dele af havet, som hører under Nederlandenes jurisdiktion, består der imidlertid allerede ifølge artikel 5, stk. 1, i den nederlandske fiskerilov af 1963 (Staatsblad nr. 312) et generelt forbud for fremmede fiskerbåde. Ifølge denne artikels stk. 2 gælder dette forbud dog ikke, såfremt der i en international konvention

eller i beslutninger fra folkeretlige organisationer er bestemt noget andet. Rådets beslutning af december 1977, hvorefter de nationale bevarelsesforanstaltninger, der var truffet i henhold til kvoteordningen i konventionen angående fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav, skulle forlænges, er en sådan retsakt. Følgelig er fiskerfartøjer fra andre medlemsstater ikke omfattet af forbudet i stk. 1, eller i hvert fald kun, for så vidt som den kvote, der er tildelt den pågældende medlemsstat, ikke overskrides, medens de nederlandske fiskere, så længe de overholder kvoteordningen, ifølge artikel 3 er fritaget for den foreløbige begrænsning af fangsten af søtunge og rødspætte i 1978.

Denne retstilstand gør det klart, at de pågældende nederlandske foranstaltninger til bevarelse af søtunge- og rødspættebestanden sikrer de nederlandske fiskerfartøjer, som uden denne ordning ville være stillet mere fordelagtigt, ligebehandling med de fartøjer, som fører en anden medlemsstats flag. Dette forudsætter dog, at de øvrige medlemsstater til gennemførelse af den nævnte beslutning fra Rådet ligeledes har forlænget deres nationale kvoteordning.

Såfremt de andre medlemsstater ikke fuldt ud skulle have efterkommet Rådets beslutning af december 1977, kan dette ganske vist føre til, at nederlandske fiskere stilles mindre fordelagtigt. En sådan fællesskabsretsstridig adfærd fra de andre medlemsstaters side kan imidlertid ikke have til følge, at Nederlandene, som har handlet i overensstemmelse med traktaten, kan beskyldes for en overtrædelse af forbudet mod forskelsbehandling i traktatens artikel 7 eller af artikel 2 i forordning nr. 101/76.

Lad mig som afslutning på min gennemgang endnu gøre en kort bemærkning om klagen vedrørende en forskellig praksis i strafferetlig forfølgning. Som bekendt skulle hver kontrahent i den nordøstatlantiske fiskerikonvention i sin lovgivning garantere, at de tildelte fangstkvoter ikke blev overskredet. Det er således også principielt muligt for anklagemyndigheden i Nederlandene at rejse tiltale mod både de nederlandske fiskere og fiskere fra andre stater, såfremt fangstkvoterne overskrides. Der er dog indtil nu den vanskelighed ved en sådan straffeforfølgning af udenlandske statsborgere, at det er vanskeligt at fastslå, om de nationale kvoter er blevet overskredet. En sådan forskellig behandling i praksis beror således på forskellige faktiske omstændigheder og er derfor ikke en overtrædelse af det fællesskabsretlige forbud mod forskelsbehandling.

Jeg foreslår derfor, at spørgsmålene fra Economische Politierechter ved Arrondissementsrechtbank, Rotterdam, besvares således:

1. Den frist, som er fastsat i artikel 102 i akten vedrørende tiltrædelsesvilkårene og tilpasningerne af traktaterne udløb med udgangen af 1978. På tidspunktet for de faktiske omstændigheder, som den forelæggende ret skal bedømme, var Nederlandene derfor kompetent til at træffe foranstaltninger til begrænsning af fiskeriet med det formål at sikre bevarelsen af havets ressourcer, som disse er fastlagt i »Beschikking voorlopige regeling contingentering tong en schol Noordzee 1978«.

2. Disse foranstaltninger er hverken i strid med EØF-traktatens artikel 7, som forbyder forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, eller med artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 101/76, hvorefter de enkelte staters ordninger for udøvelsen af fiskeriet i det søterritorium, der henhører under deres højhedsområde eller jurisdiktion, ikke må føre til forskelsbehandling af andre medlemsstater.